

„Aus herra,“ kostis kelm, „minna ei naera
temma kue ülle, waid nende aukude ülle, kus
kue ei olle.“

Öige esel.

Eesti kõrtsipappa sai aega möda rik-
kaks. — Rikkusega agga tulli ka kõrkus ja se
aeas tedda tagga, omma wanna kõrtsipilti, kelle
peale üks suur esel malitud olli, mahhawõtma,
ja üht ausamat assemele pannema. Ta na-
ber, üks teine, waene kõrtsmik, olli tark ja seä-
dis põlgtud pilti omma ukse peale. Agga mis
sündis? Olgo se kõrtsipappa uhkuse ehk wan-
na tutwa eesli pärrast — iggaüks läks uest
pildist möda ikka wanna tutwa eesli kujo pole
ja nüüd ollid waese kõrtsmikko näljaaead mö-
das. Se pahhandas agga endist eestikõrtsi-
meest üllewägga, ja et wannad sõbrad taggasi
teaks tulla ja iggaüks õiget teadust saaks, kir-
jutas ta sure tähtega omma toa ukse peale:
„Siin ellab se õige esel!“
